

Людмила ГОЦАЛЮК (літературний псевдонім – Марко Москалюк) – сучасна українська поетеса, педагог. Народилася 1950 року на Хмельниччині. Здобула фах учителя української мови і літератури в Івано-Франківському державному педагогічному інституті імені Василя Стефаника (сьогодні – Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника). Працювала за спеціальністю в загальноосвітніх школах міст Хмельницького та Києва.

У студентські роки виступила з першими віршовими публікаціями у вишівському «Альманасі» та обласній газеті.

Мешкає в місті Києві.

* * *

літо 2014
стояли на смерть –
за ними
ніч
а потім героїськи тримався день
від якого вони чекали дощу –
хотілося пити й жити;
від спеки –
розсіювалося десь у степу
відчуття небезпеки;
знімав черевики –
суха трава
вимагала в тіла вологи –
з кров'ю
молили дощу в Бога;
хтось розповідав про постелі Ван Гога

* * *

вечір згущує думки –
замішує фарби –
синю з чорною
і шукає
лінії контрасту –
по одну сторону я
по іншу ти
тиша між нас
розповзається сонно
у відстанях непогамовних –
недомовленістю пустоти

* * *

коли зима надто довга
а весна коротка
коли війна смертельним холодом –
а душа на тепло почуває голод –
як її вберегти –
по одну сторону я
по іншу ти

* * *

світ шаленоєдиний –
ночами синіми

бажаннями неспитими
почуттями непрожитими –
і дні в ньому –
хвилі бистроплинні –
стою на березі ріки –
куди плисти –
по один бік – я
по інший ти

* * *

винуватих нема –
просто – винувата зима
винувата весна
просто – важкі краплі
розбиває об асфальт
нічний дощ
сну нема

* * *

і схрестилися крила –
надій, виборів, орієнтирів
і короткі, як постріли, крики
останнього у тім бою болю
і зрада з ганьбою
тіла під прицілами погоріли –
що ж тут ще скажеш –
як би душа не щеміла –
голубка сива –
сліди її на землі ніжно теплі
та зворушливо так малі...
а влітку
в дзеркалі річки синьої
у прибережжі зеленоокому –
по безлюддю і між людьми
безшумними кроками –
душі брели – прийшли
забрати з собою горе війни
та гори біди
на мовчазних устах
недомовлений жаль
за весну передчасно зів'ялу –
її недоквітлу не доспівали...
і я повільно з колін піднімаюсь –

немов піском осипаюсь –
віру в богів втрачаю
вітер-бурлака
попелом засіває
б'ється
мов птаха з попаленими крильми
не об хмару високу та сіру –
об твердь землі обвуглілу

* * *

грудень 2014
ніч скочується в нішу
зимового сонцестояння
секунди цідить собі й дню
відміряє філігранною міркою сну та вогню
а миру –
ціною високою –
і мов маку на гріш...
кожен день не кращий – лиш інший
або гірший
скупе чоловіче слово орієнтиром –
важить більше –
аніж потоки елегічної мови
з конструкціями метафор –
як вино з древніх амфор
на брудних полотнищах воєнного стану
депресивно-меланхолійні сутінки
каравани горбатої сутолоки
і тумани – ножем хоч ріж
кигиче душа степової чайки
заблукавши в непрозорому часі
чоловічі слова без відтінків –
чорним по білому
а хтось шукає червоного –
крові й вина – втопитися
та забути дорогу до власного дому
коли повезуть під китайкою
про довгу й коротку дорогу до смерті кажуть –
минув день
або – прийшла ніч
і більше нічого
а вона чоловіка манить –
як голодну пташку хліба окрайком

* * *

усе банально –
розкіш, престиж, статус –
розмови про
діалектику та метафізику –
людська відкритість така умовна –
плюралізм та поліфонія думок
діалоги та монологи – про
віру в себе
та справедливість –
фундаментально –
ми –
ти і я –
у всьому багатовимірному та

поліфонічному масштабі –
маленький міжпростір
з краплі любові –
без тебе й без мене –
він просто згасне –
на ешафоті словесного пафосу
та від емоційного безкров'я

* * *

вечір
відособлює мене від людей
від площі
від високих тополь
від ластівок і голубів –
творює
симфонію з партитури вітрів –
сильні акорди
хвилями моря синього –
краплями б'ється
вимолений дощ –
верба гнеться –
давно не напоєна
я під тиском часу й подій
слабко опираюся власній волі –
міський простір згущує простір надій –
захід сонця зайняв
Богом визначену йому траєкторію –
золотий крик дня
в келиху теплого грогу
монологи мої монологи –
молебень
до сьомого неба –
прощання з літом
у симфонії вітру –
у липових сутінках
одинокість моя –
з глибин яких я сама не знаю –
тривогою розкутою
звабою раю

* * *

сутана тишини
під полами
ховає очікування
дощу й грому
млість хтива
виломлює з тіла гарячого
втому –
ловить спрагло
олов'яні краплі –
пилюкою
повзе під ноги
за тісним столиком у кав'ярні
нас двоє –
жінка
і келишок чоловічого рому

* * *

зшиваю з барвистих слів-клаптиків
 полотно другого воєнного літа –
 на ньому –
 дощик пролопотів –
 кожний листочок радісно вмийтий
 тільки тло похмуре
 і я перед ним –
 немовби одурена –
 трати й утрати
 несумірно-непропорційні...
 на бархатній зеленіні
 під оксамитовим небом
 тривожно
 і ніжно
 думати
 тільки
 про тебе –
 між багатогранням кутів наріжних...
 пізно-пізно-пізно...
 на іконописному –
 після дощу
 роса
 скупо написана
 алмазно огранена –
 страдницький драматизм...
 зграйка голубів
 на траві бархатній
 докльовує дармове
 щедро всипане

* * *

Мед стільниковий – осінь за вікном.
 Осінній день – ще іскри в ньому літа,
 Бджола у квітці, джміль укрився сном,
 Душа успокоєна, мов немовля сповите.

Осінній промінь – як зламавсь на гілці,
 А вітру шепіт вже скидає лист,
 Народжується вересень в сопілці
 Осіннім духом всіх Святих Пречист.

Під сонцем вершник, вправний лучник – осінь,
 А кінь під нею – в яблуках боки!
 Й душа аж проситься на волю в просинь,
 В якій розтанули за обрій ластівки.

* * *

Вечір над люлькою ворожить сон
 І сам в турботі лагідніє.
 Ліловий лімб його леліє
 Тоненькою прозорою каймою.
 Лірник-казкар перебирає струни.
 Сонце у пасмах золотого руна
 Купається в озерах за горою.
 Скрадається у закамарках
 Ночі ляклива тінь.

Із руна вечір тягне волосінь,
 Прив'язує до тонкої лучини –
 От і світильник для дитини.
 Лельом-полельом
 Небо вдяглось у темну льолю,
 І за вікном вже фіглярюють тролі.
 Маленька фея
 Торкається маляти вій –
 Тихі відтінки почуттів
 Скликають до колиски добрих снів.
 Мій світе!
 Янгол-охоронець прилетів...

* * *

Жовтолист жовтопадом
 Бульваром і садом
 Чи метеликів то метіль –
 Колаж на землі святій?
 Тонко – тонко
 Дзвінко – дзвінко
 Тінь – дзінь
 Тінь – дзінь
 У небесній руці
 Злототінь і сонце –
 Вибовтень у склянці –
 Тиша викинула за борт кранці
 Річка
 Ляною гладдю
 Боками
 Уперлася в ринь,
 Давня, мов сага
 Простору – розмах!
 Розкрив небес ошатних –
 Не рукою –
 Серцем багатим
 Ту жар-птицю
 З неба дістати!
 О надсадо,
 Без посагу
 Уже й листопад на посаді –
 Скинув недбало доглянуті шати
 Зрівняв з небесами горизонти зухвало
 Синиці –
 Тінь-тінь
 Сумно
 Осінь
 Тлінь
 Зими над душею тінь
 Вітер підмів сліди чисто –
 Граційно, вчисто
 Архангел представ –
 На коні білім
 У стразах
 Під снігом
 Сховались осінні порази
 Над усім
 Похмура завіса ліній –
 Мов зачаровані лілії